

guse ellada, ja temina ennese teggude jürrei makseksesse temmale fátte: igga ilmasüta rõõm sadab taewa, igga waew, mis innimesse ennese sú párrast ta peále langeb, rõhhub põrgo pole, fui ta mitte kahhetsemisse wallo ja meseparrandamisse waewa läbbi omma hingewottab peasta. Meie rõmud on lõpPEND! útles Dio selle peále. LõppEND? küssis se wanna issa — kas Jummal siis innimessele agga sepárrast moistust on annud, et ta peab moistima, ello fibbedussi tundma? sest ello rõmud tunneb teine loom ka; agga ello fibbedusse tunneb agga se, kellel moistus — eks so aus ello panne sind jo sedda arwama, et so hinget parreimä ello pole lähháb? agga kas seddasinnast parremat ello fegi siin párrida saab? sest kas se ello mis siin, an-nab neid sulle taggasí, kelle haudade áres so síddha tahtis katteda? — ehk, kas sa woid arwata, et Jummal sedda armastust meie süddamette sisse olleks lonud, ilma sedda tae-wast lomatta, kus nisuggune armastus om-ma iggawest valka sissepárrib — ? Eks Han-

so meleparrandaminne ei tousnud teie fur-wastusfest? ja fui keik taewas rõmo tunneb ühhe pattuse párrast, kes meest parrandab, fui paljo ennam peaksite teie praego sedda rõmo tundma! — Ja enná ka Laur tulli atades.

Mis se tahhab! útles Dio. Agga temma palkus Reinole nuttes fát, útteldes: sa oled tanna Hansole ja minnile paljo head teinud; ja minna furjateggia ei rákind sulle head sanna selle ette, játsin ka so näest temma mur-re sisse; agga nüud se waerab mind nenda, et ma alw keik isseenese melest ellen, ja mo häbbi ei anna so peále wadatagi — tulle, Dio, istu mo wantri peále, ma wiin siid, kuhho sa tahhad! Já mulle Hansoga wen-naits! wastas Rein, ja loi temmale fát; ja Dio útles: kas náád, weife Jürri rágib siin no meleparrandamisi taewa. Siis wottis Laur Rein júllest sedda furnud last, ja was-utas tedda otmuta wasto rinda; ja útles: ei siinna olle mo pattud náinud! ehk surrid se-párrast, et minno ja minnofügguse furri ello